

El tema del parlament d'avui és L'Organització del Plurilingüisme europeu. A Europa hi ha força llengües, un bon grapat: algunes tenen vitalitat, d'altres estan afeblides, n'hi ha que quasi són romanalles, o residus, unes adquireixen més i més força amb el pas del temps.

Les llengües viuen per dos motius: per la gent que les parla i pels poders polítics que les imposen. Tenen dues components, ^{a)}una social i demogràfica, i ^{b)}una política: aquesta s'exerceix damunt un territori i pot enfortir, afeblir, substituir fins i tot llengües existents.

Quan he parlat amb suecs o finlandesos he pogut entendre la cura exquisida que alguns governs, per raó de les lleis parlamentàries aprovades, posen a mantenir un equilibri saludable entre els diversos idiomes existents al país, amb quotes d'escola, mitjans de comunicació, biblioteques, premsa, ràdio, televisió... per a totes. No voldria esmentar països, però quasi no hi ha

cap estat europeu que no tingui a dins diverses llengües. Que n'hi hagi una ~~única~~ oficial única no vol dir que les altres hagin de quedar-se arraconades o vexades. Hi ha cops, però, que la llengua secular retrocedeix degut al desenvolupament modern que fa arribar ^{arreu} ~~massivament~~ ^{ma} la llengua oficial : és el cas del català de l'Alguer, en ~~els nostres~~ ^{dies} fortament amenaçat per l'escola i els mitjans de comunicació vehiculats únicament en italià. O el cas del bretó i l'occità a França.

Algunes llengües tenen un poder absorbidor enorme: el cas de l'anglès, que s'ha menjat al Regne Unit el gaèlic de Gal·les Escòcia i Irlanda. I de l'espanyol, que és una llengua expansiva, particularment dins de l'Estat Espanyol, com tots sabem.

Tot això serien situacions presents heretades del passat : què passarà en el futur ? Com s'organitzarà aquesta Europa a partir de 1993 en els aspectes lingüístics ? Quina resposta

real ,en termes de tolerància, protecció, respecte o tutela caldrà que s'escolti ?

Nosaltres, els catalans, som molt sensibles a les qüestions que planteja la convivència de llengües. Tolerants i respectuosos, no hem sabut, ai las, o no n'hem tingut l'oportunitat d'educar els nostres veïns, tant si es mantenen fora com si s'han instal.lat entre nosaltres.

Isidor Marí, és un expert en aquests temes de la convivència lingüística, des de fa anys. S'hi interessà de ben jove, i actualment desenrotlla la seva tasca al front del TermCat, o oficina terminològica , al mateix temps que, com a membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans fa sentir la seva veu en les qüestions de forma més bàsiques,

com fonètica, morfologia, lèxic, semàntica, elaboració de diccionaris, estudi de llengua literària i d'autors, etc.

El senyor Isidor Marí ha pogut estudiar la llengua en la seva extensió històrica i en la seva sincronia actual, alhora que en les variants dialectals, tant pels seus estudis de Filologia Catalana com per haver exercit la docència universitària. Fins i tot diria jo que el seu origen geogràfic, eivissenc, el predisposa a tenir una visió enriquida de la variada llengua que ens ocupa i preocupa. Li ha interessat a més a més el vessant social de la Llengua, com ho demostrà en el II Congrés internacional. I avui dia, amb altes responsabilitats en la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat, es presenta com una persona encertada per parlar-nos, com diu el programa, dels aspectes lingüístics de la Integració europea.

Benvingut a l'Espluga de Francolí